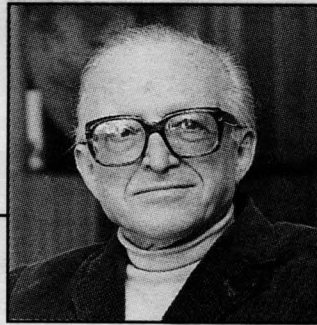

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Quo vadis?

Confesso que m'ha sortit, sense proposar-m'ho, un títol petulant, d'aquells que ataquen directament qualsevol pretensió d'autosatisfacció personal. Me'n penedeixo però no ho rectifico, una prova de decaïment de l'amor propi.

És una fallada que m'afligeix en recordar el passat, el present i el futur d'Europa. Acabo de veure per la TV unes imatges de manifestacions de carrer en importants ciutats alemanyes, uns carrers plens de banderes turques i de gent legítimament indignada, barallant-se amb membres de la policia local. Si Hitler aixequés el cap! (Terra caigui, sigui dit...)

És tan recent la sensació d'eufòria per una Europa unida, culta, civilitzada, on només hi pondrien ous d'or unes gallines exquisidament educades, que ara que, de cop i volta, se'ns capgira l'idíllic panorama fa l'efecte que el món se'ns ensorra sota els peus. Encara no fa allò que se'n diu quatre dies que somniàvem amb una Europa pulcra, on les persones hi podrien circular lliurement sense necessitat de permisos per travessar fronteres, com si tots fóssim estadants d'una casa ben avinguda. I en aquests moments tinc la taula plena de papers que m'avisen que som lluny d'aquest estadi ideal; un comentarista assenyala que grans camions amb mercaderies no tenen impediments per passar d'un país a l'altre. Però, en canvi, els xofers que els condueixen són retinguts a les duanes si no tenen la documentació *en regla*. I doncs? Com quedem?

Alemanya, Anglaterra, França i altres països europeus de molta consideració es protegeixen per evitar l'entrada massiva d'immigrants procedents del sud. Què ocorre, amb el sud? La ciència no para de demostrar-nos que, dins el Cosmos, el nostre globus és una minúscula engruna. Però el que són les coses: té un nord i un sud que no s'adiuen. Pràcticament abans-d'ahir, el nord era colonialista i el sud hi aportava esclavisme, generant unes injustícies intole-

rables. Per fortuna, el colonialisme polític ha fet fallida. Però el colonialisme econòmic no. En arribar en aquest punt, cal dir que el sud no es pot considerar del tot immaculat. Costa d'entendre que ciutadans de països que han assolit sobirania política, emigrin cap a les antigues metròpolis que els havien oprimit. En aparença, són els fills més emprenedors, els que més falta poden fer per al redreçament de les seves pàtries.

I això que n'he dit *antigues metròpolis* també exhibeixen contradiccions penoses. Les afeixuga el problema de l'atur i, en canvi, els queda per fer molta feina que no agrada als seus naturals: cavar, fer carreteres, netejar el sòl i el subsòl, recollir escombraries, etcètera. És un etcètera que es pot completar fàcilment, i per això no m'hi allargo. Per a aquestes feines desagradables, els països amb pretensions donen entrada a immigrants procedents dels països qualificats de pobres, i aquí és on s'originen topades de mal conjuminar.

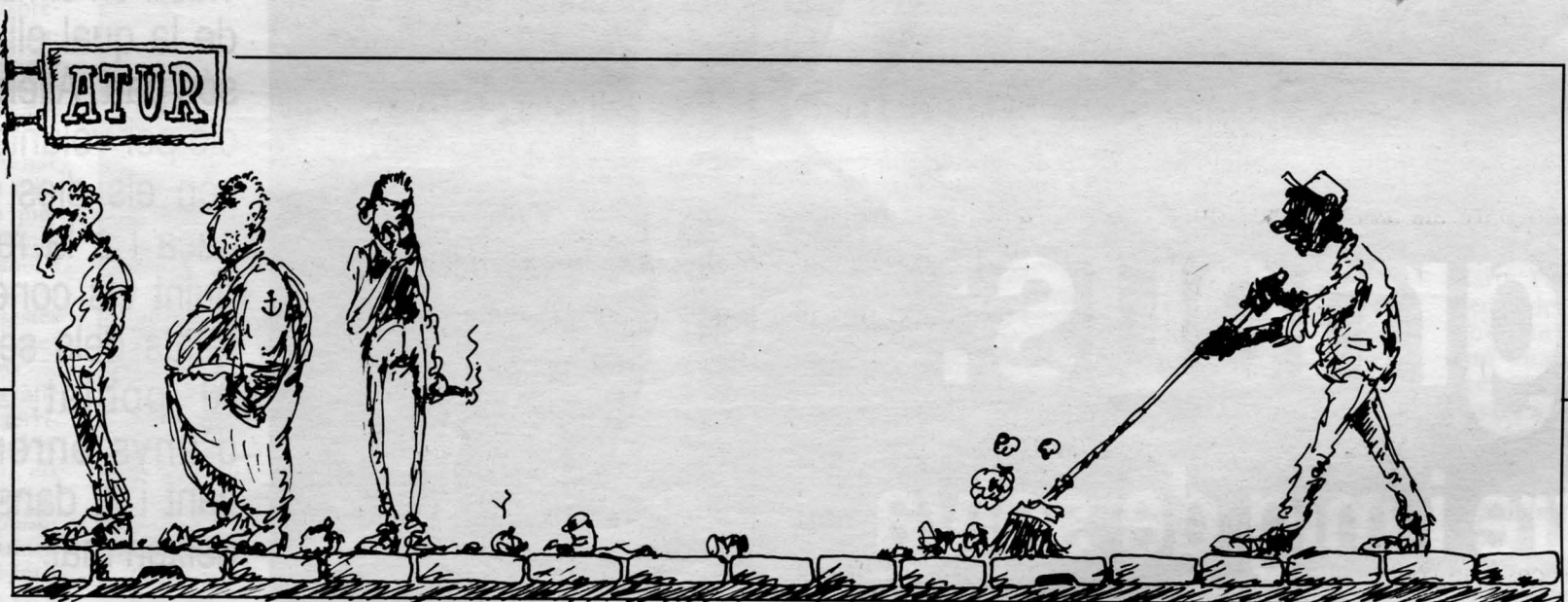
Jo crec que això està canviant, i haurà de canviar encara més. Els habitants de pàtries pobres s'hauran d'habituar a quedar-s'hi i pugnar —amb el coratge i l'esperit de lluita i de protesta que a vegades esmercen lluny de casa— per millorar la terra que els ha vist néixer.

Jo crec que això està canviant, i haurà de canviar encara més. Els habitants de pàtries pobres s'hauran d'habituar a quedar-s'hi i pugnar —amb el coratge i l'esperit de lluita i de protesta que a vegades esmercen lluny de casa— per millorar la terra que els ha vist néixer.

I els fills de les terres qualificades de riques (sovint són ganes de presumir) caldrà que acceptin que endreçar el lloc on viuen és cosa d'ells. Cada vegada és més difícil trobar minyones i empleats de llar, de manera que hauran de renunciar als ajuts i afanyar-se ells *personalment*.

Jo, que sóc de famílies pageses per part de pare i mare, he tingut uns parents propietaris d'horts, de boscos i de vinyes que, quan era necessari, recollien fems i netejaven corrals, quadres i corts. Mai (mai, insisteixo) no van esperar que hi anessin turcs o gent del sud per a evitar-los que ells s'embrutessin les mans i la roba.

Pere Calders

ALBERT G.F.